

Miroslav Škoro

Danas je osnovan Domovinski pokret kako je obećao Miroslav Škoro. Istovremeno unutarstranačka utakmica na relaciji Plenković – Kovač dobiva na žestini. Plenković nastoji uvjeriti biračko tijelo HDZ-a kako su izjave po kojima vodi HDZ u lijevo izmišljotine političara koji ne razumiju stvari. Jasno, aludira na Miru Kovača koji tvrdi da ovaj i ovakav HDZ neće biti u mogućnosti pobijediti na predstojećim izborima. Tako svi u HDZ-u pomažu Miroslavu Škori.

Može se reći kako je Domovinski pokret dijete sve neuvjerljivijeg HDZ-a ili, što je isto, HDZ je „osnovao“ Domovinski pokret. Potez Miroslava Škore je očekivan jer se temelji na povjerenju preko četristo tisuća glasova na prošlim predsjedničkim izborima. Stanje u društvu samo „dolijeva ulje na vatru“.

Svi su nezadovoljni: građani, pozicija, opozicija. Vjerojatna recesija će u ovoj godini pokazati kako je car gol i kako nismo učinili baš ništa glede promjena, reformi, koje su uvjet ne samo razvoja već i golog opstanka hrvatske države. Nema nacionalnog ili bilo kojeg drugog subjektiviteta u neuređenoj državi.

Gospodarstvo jedva da se je vratilo na razinu iz 2007. godine pa nije u mogućnosti, nema amortizera, a savladati šok koji donosi predstojeća recesija. Ona se samo djelom može na globalnoj razini obrazložiti koronavirusom. Kao što je poznato centralne banke godinama emitiraju ogromne količine likvidnosti uz negativne kamatne stope da bi održale gospodarsku aktivnost. To jednom mora stati. Stati znači gospodarstvo vratiti recesiju. Prema tome, koronavirus je katalizator koji ubrzava procese. U Hrvatskoj u kojoj samo more i sunce donosi radna mjesta posebno je teško stanje. Krvnu sliku hrvatskog društva poboljšavaju devizne doznake iz inozemstva. Kako nisu provedene reforme u vrijeme „sedam debelih krava“ tako ćemo platiti naš „griješ propusta“ uz pripadajuću „pokoru“ (kamate). Dok će se svijet nalaziti u krizi Lijepa naša će biti u depresiji (kriza u krizi kako je to kazao Galbraith).

Vlada nema povjerenje građana. To je razumljivo ako se identificira tko podržava današnju vladu Andreja Plenkovića. Građani su stoga ogorčeni i ispostavit će račun onim saborskim zastupnicima koji su iznevjerili njihovo povjerenje. Najveću će cijenu platiti HDZ. To je razlog zašto Milan Bandić i njegova stranka ima, kako kazuju ankete, tako malu potporu hrvatskih građana. Neprirodne koalicije donose neprirodne zakone koji, sa svoje strane, dodatno

dramatiziraju stanje u cjelokupnom društvu. Navedeno nameće zaključak kako u protekle četiri godine nije učinjeno ništa i kako Hrvatska zapravo ne zna kuda ide. Kad ne znate kuda idete svagdje možete stići.

Teško je reći da li će Miroslav Škoro uspjeti. Nepovjerenje je jedan od bitnih čimbenika koji onemogućuju uspjeh ma kako predlagatelji promjena imali dobre nakane i argumente. Pored toga, na putu promjena stoji rastuća i okoštala birokracija koja se neće tek tako predati novim izazovima. U tu priču valja uključiti i one građane/političare koji imaju koristi od ove i ovakve politike kao što je to gradonačelnik Željko Turk koji radi što i kako hoće. Teško je vjerovati da će on podržati promjene jer bi to značilo odgovornost za propuste i loše odluke čiju cijenu plaćaju građani Zaprešića. Ni ministrica Blaženka Divjak ne bi bolje prošla jer podržava nezakonite radnje gospodina Željka Turka. Uostalom, da li je normalno da se podnose kaznene prijave DORH-u protiv ministrice koja je na čelu najznačajnijeg ministarstva? Navedenim imenima bih mogao dopisati velik broj imena. Međutim, zadržat ću se na navedenim i to samo zato jer raspolazem dokumentacijom koja je dostupna na ovim stranicama pod rubrikom: „Zaprešić kao slučaj“. Bit će više nego zanimljivo vidjeti kako će novi saborski zastupnici reagirati kad ih obavijestim o radotama gradonačelnika i ministrice. Postojeći saborski zastupnici šute iz njima znanog razloga. Prema tome, dobro je da se događaju promjene. Možemo se samo nadati da će budući saborski zastupnici biti odgovorniji od starih što bi bio snažan iskorak. Povijest nas uči da nije primjereno previše očekivati. Ja sam optimista i želim to podijeliti sa svojim čitateljima.

I na kraju, ne najmanje bitno, bilo bi divno da završim knjigu o „Zaprešiću kao slučaju“ kako u Lijepoj našoj pravda i pravo pobjeđuju.